

žební se konal 13. března 1931, zastupuje jeho návrh přihlášku předepsanou § 172 poslední odstavec ex. ř., takže není zákonného důvodu, pro který by ke shora zmíněným daním a veřejným dávkám jakožto včasně přihlášeným při rozvrhu nejvyššího podání v pořadí přednostním nemohlo býti přihlíženo. Při tomto právním názoru na spornou otázku zaujatém bylo dovolacímu rekursu vyhověti a zaříditi další podle ustanovení § 210—214 ex. ř.

Čís. 11146.

Zákon ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n., na ochranu osob oprávněných požadovati výživu, výchovu nebo zaopatření.

Nároky proti osobám uvedeným v § 3 zákona jest uplatňovati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, R II 317/31.)

O b a n i ž š í s o u d y uložily souhlasně v nesporném řízení manželce nemanželského otce, by rukou společnou a nerozdílnou se svým manželem přispívala na výživu nemanželského dítěte měsíčně 60 Kč.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl návrh poručníka.

D ů v o d y:

Dovolací stížnost proti potvrzujícímu usnesení rekursního soudu opírá se podle § 16 nesp. říz. čís. 208, 1854 ř. z. o zřejmý rozpor rozhodnutí se zákonem a o zmatečnost. Stížnost jest z důvodu posléz uvedeného oprávněna. Nižší soudy uložily souhlasně v řízení nesporném podle zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931 stěžovatelce jako manželce nemanželského otce, by rukou společnou a nerozdílnou se svým manželem přispívala na výživu nemanželského dítěte měsíčně 60 Kč. Použily tedy § 3 onoho zákona. Stěžovatelka namítá, že tato věc neměla býti rozhodována v řízení nesporném, nýbrž pořadem práva. V tom jest jí dáti za pravdu. Zákon čís. 4/1931 neustanovuje, jakým řízením mají býti uplatňovány nároky proti osobám v § 3 uvedeným, zejména neustanovuje, že se to má státi v řízení nesporném. Jen v § 7 jest ustanovení, že řízení má býti provedeno s největším urychlením a že soudní prázdniny nemají na ně účinek. Tento předpis nelze však vykládati, jak činí nižší soudy, tak, že státi se to má v řízení nesporném, neboť v tomto řízení má soud projednávatí jen pokud to nařizují zákony (§ 1 nesp. říz. čís. 208/1854 ř. zák., nyní též § 1 zák. z 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.), ale není zákonného předpisu, který by ustanovoval v tomto případě řízení nesporné. Ani z povahy nároku nelze na nesporné řízení usuzovati. Stěžovatelka při svém výsledku prohlásila, že za manžela nic nebude platiti. Jde tedy o sporný nárok soukromoprávní, jemuž lze při nedostatku jiných zákonných předpisů zjed-

nati platnost podle § 1 j. n. jen pořadem práva. Jest zde tudíž zmatečnost podle § 42 odstavec první a čtvrtý j. n. a bylo proto již z tohoto důvodu rozhodnuto, jak se stalo a nelze se zabývatí námitkami stěžovatelky ve věci samé.

Čís. 11147.

Nároky na zapravení splatných již remunerací za uplynulá období, uplatňované dvěma žalobami, jest považovati za úhrnnou pohledávku, jež jest rozhodna pro stanovení věcné příslušnosti (§ 55, druhá věta, j. n.). K nárokům na zapravení remunerací jest připočísti i nárok na zapravení služebního platu.

Uplatňován-li společně s nároky ze služební smlouvy i nárok na náhradu škody (pro neohlášení k sociálnímu pojištění), jest tento nárok co do věcné příslušnosti posuzovati samostatně.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1931, R I 842/31.)

Žalobce, zaměstnanec žalovaného společenstva, byv pro nemoc propuštěn, zadal dne 27. února 1931 proti žalovanému společenstvu na soudě dvě žaloby. V jedné z nich (C III 288/31) domáhal se na žalovaném zapravení remunerace 1.178 Kč za dobu od 1. ledna 1930 do 3. listopadu 1930, dále služného 140 Kč za dobu od 1. do 3. listopadu 1930, konečně náhrady za výdaje lékařské a na léky 578 Kč a nemocenského 1.568 Kč. Tyto dva nároky uplatňoval jako náhradu škody pro neohlášení k sociálnímu pojištění. V druhé žalobě (C III 289/31) domáhal se remunerace za léta 1927, 1928 a 1929 celkem 4.200 Kč. Soud první stolice spojil jednání o obou žalobách a, vyhověv námitce věcné nepřislušnosti obě žaloby odmítl. Důvody: V době podání žaloby byly všechny zažalované remunerace již splatné a tvořily jednotnou a stejnorodou pohledávku 5.378 Kč, tudíž přes 5.000 Kč. Podle § 55 j. n. jest však, žádá-li se jen část pohledávky, pro příslušnost rozhodna úhrnná částka jistinné pohledávky dosud nezapravené. Ježto tato úhrnná částka převyšuje 5.000 Kč, není podle § 49 j. n. okresní soud příslušný a bylo by celou pohledávku remunerační uplatňovati zvláštní žalobou na krajském soudě, a ostatní pohledávky, jež byly v žalobě C III 288/31 zažalovány kromě remunerační pohledávky, bylo by uplatňovati rovněž zvláštní žalobou na okresním soudě. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti. Důvody. Nepřichází tu sice v úvahu, jak má za to rekurent, ustanovení § 49 čís. 6 j. n., ježto jde jen o to, zda remunerační pohledávky tvoří jednotný nárok čili nic. Nehledíc k této otázce, neměl však první soud, jak rekurent zcela správně namítá, v žádném případě odmítnouti žalobu co do dílčího nároku 2.146 Kč, ježto co do tohoto nároku jest za všech okolností příslušný okresní soud podle § 49 čís. 1 j. n., ježto jde o nárok na náhradu škody. Co se týče nároků na remuneraci, jest každý z nároků nárokem samostatným, žádný z nich nepřevyšuje 5.000 Kč, pročež jest příslušný okresní soud podle § 55 j. n.